ESTE CAMIÑO QUE AQUÍ VEDES

Este que aquí vedes, melancólico e antigo, éres o camiño dos días do Vilariño. Pé da casa do poeta Díaz Castro baixa a luz vertical alumear os sentidos e un mundo que fulgura lembra ao camiñante que a voz do creador prometeu que

> Cando esteja sobre as árbores,
> sobre os pássaros e as estrelas
> pedirei a Deus algunhas tardes
> me deixe saber da terra
> para volver a percorrervos,
> vellos camiños da miña aldea

Canta o cuco coqueiro do campo Manuel María, saudando o camiñante no cemeiro de xarnada. Vai a pedra deluvando os ollos e os pés apousan na fouma seca, o fallane das horas que deitan as raidas entre as árbores.

A capela do Vilariño dos Gregos baixaba o paso e nela ecoa un diazar de pássaros entre rebentas de felgas. O sino do brinq e da canta entre as pedras, a cordiza apegada aos séculos é o relogo do tempo nas encruzilladas.

Este camiño que aquí vedes ten o segredo das bieras ~~[illegible]~~ alumando os salgueiros, dobrando a luz dos bidueiros e os castiñeiros, nun mar de carballos desfollados que erguen as ponlas irtas como dedos dun Deus orfo que ten saudades dun ceo arredado.

A Xesta señorea nos ralados e a pudiz florece ~~como~~ nos versos do poeta, un piorno de palabras, boa lei para o cesto da amizade.

O ouro vello das toxas que canteba Noriega Varela retuxe nas breves puchanquiñas e asombra nos cadoiros de laxes, monlins de fructas mamoeiradas, corazón granítico dun pobo.

Vilaes de Parga, ~~camiño~~ corazón dos canteiros, música do pazo ferro e do martelón, harmonías da maceta, a buxarda e o carpes, baile da cuña e do cirel, imperio da acadadeira e o escadro.

Este camiño que aquí vedes é un altar de muretes e carapías, de laxes e

chousas que abrazan os laberintos,
¡suco vai, suco vén, Xesús maríc!

A aúma pesa nos trabes polinizan os pentes e escrutila na fiqueira solitaria da congostra.

Un concerto de grilos e camicantes trae os recordos do Muiño do Porto Escoira e a auga vai pasenino esvarando polo río do Porto Muiño onde a Virxe amansa os lambos e os vidros da aldea van cheos de auas.

Pobos días do Carmio a peste chaga o río.
Unha música ardente vén no aire como un río de recordos, fojetes buxadas caín no río.
Este é o Porto-Muiño, todo en papel, o río.

Este camiño que aquí vedes ten lazos lavandeiras e sabe do trangito das ras e o tripar do xabenl. Na Pena das Gallardas os auas ficaran estantías nun mapa de tribo, petróglifo da memoria que xunpeou un día pax vós Manolo Vizcaíno.

~~Nunha~~

As pizadas saúdan a Pena Choirenza, fenda de cachas, nádegas de mica e feldespato e un lóstrego escuro reatravesando na Pena Fachada, anunciando as cepas decotadas e os carriotos de Ventisca.

Conta Raúl Río dos días do Agro da Anta, alén da Buriz, unha ~~rodada~~ de medeiros que medra nun zigurat de mouillas erguido ao ceo polo Arbiro do Paquete, o Incoeiro das Revueltas e o Arbiro das Canadas.

Este camiño que aquí vedes ten o seu cabo na glaia do Buriz, nos pináculos do cemiterio e a Graniz largada.

As súas cadas de lousados imposibles trazaran a matriz dos cartro cruceiros que, como lumes de pedra ollan os sendeiros que as badaladas da igreja recitan.

Aquí é a luz de Freja, de Lagoa e Cangarende, de Cazás e San Xoan de Alba,

Fernán de Forxa e o Carlo, do Bustelo do cabalo milenario e o Rexeixo do castiñeiro secular que deixan pola Ponte-Gafín.

Sete Segundo Leonardo do antipendio todo, da ara dos deuses viais de Severo que inxirá un pelícano de pedra eucarística.

~~Animaradu~~

Este camiño que aquí vedes é vos a senda da Irmandade, o vieiro que a Igleseja fechou si, borrexado Pepe, xa para sempre.

A. Rexeixo

No Día do Libro do 2017

ARMANDO REQUEIXO